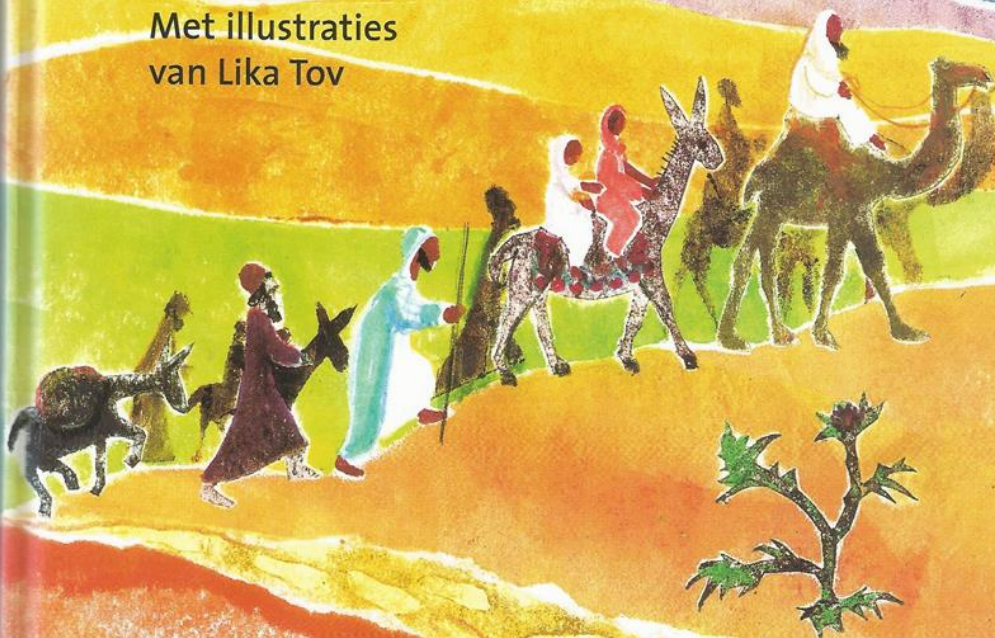

Baukje Offringa

Op weg

Verhalen uit de bijbel
voor kinderen

Met illustraties
van Lika Tov

Meinema

INHOUDSOPGAVE

Een koning op een ezel	Palmzondag
Een huis om te bidden	Maandag
De muntjes van de vrouw en de munt van de keizer	Dinsdag
Het grote geschenk	Woensdag
De laatste maaltijd met Jezus	Witte donderdag
Gevangen genomen in nacht	Goede vrijdag
Is alles nu voorbij?	Stille zaterdag
Paasmorgen	Paaszondag

Een koning op een ezel

Het is lente. Over een week is het paasfeest, het grootste feest van het jaar. Op een heuvelachtige weg lopen veel mannen, vrouwen en kinderen. Ze zijn vrolijk, want ze zijn op weg naar Jeruzalem om daar het paasfeest te vieren.

‘Heb je ’t al gehoord’, zeggen ze tegen elkaar, ‘Jezus gaat ook naar Jeruzalem. Kijk, daar loopt hij met zijn leerlingen.’

Jezus is in veel dorpen geweest. De meeste mensen kennen hem al. Ze vertellen elkaar onderweg wat Jezus in hun dorp heeft gezegd en welke zieke mensen hij beter heeft gemaakt.

Een jongen vraagt aan zijn vader: ‘Zal Jezus nu koning worden en de Romeinen weggagen? Dat zeggen de andere kinderen. Maar Jezus heeft helemaal geen soldaten!’

‘Ik weet het niet’, zegt zijn vader, ‘er zijn mensen die hopen, dat Jezus de koning zal zijn die wij verwachten. Maar ik heb het Jezus zelf niet horen zeggen.’

Ze komen nu aan de voet van de Olijfberg dicht bij Jeruzalem. Daar zijn ze blij om want het is erg warm in de zon op de kale weg en ze worden moe. In de schaduw van olijfbomen rusten ze uit voordat ze de berg opgaan. Ook Jezus en zijn leerlingen doen dat.

Twee leerlingen halen intussen een jonge ezel bij een vriend die daar in de buurt woont. Ze brengen de ezel bij Jezus en leggen hun mantels over zijn rug, zodat Jezus erop kan zitten. Dan rijdt Jezus op de ezel de Olijfberg op. ‘Hij ging altijd lopend overal naar toe’, zegt een vrouw, ‘dit is de eerste keer dat ik hem op een ezel zie rijden. Misschien wil hij zo laten zien, dat hij onze koning wordt.’

‘Een koning rijdt op een paard, niet op zo’n gewone ezel’, zegt haar man. Boven op de berg blijft iedereen staan. Nu zien ze aan de overkant van het dal de mooie stad Jeruzalem die op een berg is gebouwd. De witte tempel schittert in het zonlicht. Het dak en de grote deuren lijken wel van goud.

De mensen beginnen te juichen. Na een lange tocht komen ze eindelijk bij Jeruzalem aan. Daar zullen ze het paasfeest vieren en denken aan de bevrijding uit Egypte.

Nu zijn ze ook niet vrij. Pilatus, de Romeinse stadhouder, is in Jeruzalem. Hij moet ervoor zorgen dat de joden niet in opstand komen. Naast de tempel staat een burcht met hoge torens waarop de Romeinse soldaten toezicht houden over de stad.

Nee, vrij is het volk Israël niet. Daarom zijn er joden die hopen dat Jezus hen van de Romeinen zal bevrijden. Ook Judas, één van de leerlingen van Jezus, verwacht dat Jezus het nú zal gaan doen. Er zijn immers veel mannen die Jezus volgen en voor hem willen vechten! Judas trekt zijn mantel uit en legt die over de weg voor de poten van de ezel. Andere mensen doen het nu ook. Ze strooien er bloemen en groene takken op, zodat Jezus als een koning over een soort loper de stad binnen kan rijden. Een paar mensen beginnen te zingen: 'Hosanna! Help ons! Red ons! Gezegend is de koning die komt!'

Iedereen zingt mee. Het is een psalm die vaak gezongen wordt op weg naar Jeruzalem, maar nu zingen ze het lied voor Jezus. En kinderen zwaaien met palmtakken die ze onderweg in Jericho hebben geplukt. Zo lopen ze voor hem uit.

Jezus kijkt naar de vrolijke mensen en naar de stad met de tempel. Hij is niet blij. Petrus die naast hem loopt, ziet dat er tranen over zijn wangen lopen. En hij hoort Jezus zeggen: 'Begrijpen ze dan niet hoe ze in vrede kunnen leven?'

Jezus zal niet gaan vechten tegen de Romeinen. Hij wil een koning van vrede zijn. Daarom rijdt hij niet op een paard zoals een gewone koning. Hij gaat Jeruzalem binnen op een ezel.

De mensen blijven zingen totdat ze in de stad zijn. Daar zoeken ze onderdak of gaan naar de markt om inkopen te doen. Jezus laat de ezel terugbrengen en gaat naar de tempel.

Een huis om te bidden

Op het tempelplein is het ontzettend druk. En een lawaai! Er is geloei van koeien en geblaas van schapen. Deze dieren worden door rijke mensen gekocht om te offeren. In kooien zitten duiven die door arme mensen geofferd worden. En achter tafeltjes met geld zitten mannen bij wie Romeins geld gewisseld kan worden voor tempelmunten. Het geld dat iedereen moet betalen voor de tempel, mag geen Romeins geld zijn. Want daarop staat het hoofd van de keizer met zijn naam. Er mag geen afbeelding van een mens in de tempel gebracht worden, en zeker niet van een keizer die zich als een god laat vereren. Daarom kan het Romeinse geld bij de geldwisselaars omgeruild worden voor tempelmunten. Toen Jezus als twaalfjarige jongen met zijn ouders dit voor het eerst zag, dacht hij: zijn we hier bij het huis van God? Het lijkt wel een markt. Waarom wordt die handel hier niet verboden?

Nu weet Jezus waarom de priesters het toelaten. Ze krijgen er geld voor van de handelaars en de geldwisselaars.

Jezus loopt rond en ziet wat er gebeurt. De mensen moeten te veel betalen voor een offerdier. En de geldwisselaars zijn niet eerlijk. Jezus wordt opeens verschrikkelijk boos. Hij pakt een stuk touw en maakt er een zweep van. Daarmee drijft hij de dieren van het tempelplein. De tafeltjes van de geldwisselaars keert hij om zodat de munten over het tempelplein rollen. En hij roept: 'De tempel is een huis om te bidden, maar jullie maken er een rovershol van!'

De handelaars kijken geschrokken naar Jezus en gaan achter hun vee aan. 'Wie is die man?' zeggen ze tegen elkaar. Een bijbelgeleerde zegt: 'Hij lijkt de profeet Jeremia wel. Die was ook zo kwaad omdat er bij de tempel oneerlijke handel gedreven werd.' De geldwisselaars kruipen over de grond om hun geld bij elkaar te zoeken en gaan weg.

De mensen die naar de tempel zijn gekomen om te bidden, vinden het moedig van Jezus dat hij dit heeft durven doen. Maar zijn vrienden zijn bang dat de tempelpolitie hem gevangen zal nemen zoals dat vroeger ook is gebeurd met de profeet Jeremia.

De leiders van de tempel zijn woedend op Jezus, maar ze geven geen opdracht hem te arresteren. Ze durven dat niet te doen omdat het volk

dan wel eens in opstand kan komen. Er zijn erg veel mensen uit Galilea bij, die met Jezus zijn meegegaan en naar hem willen luisteren. De tempelleiders maken met elkaar een plan om Jezus in het geheim gevangen te nemen.

Nu het rustig is op het tempelplein, laat Jezus de zieke mensen bij zich komen en hij maakt hen beter. Er is ook een groep kinderen. Als ze Jezus zien, zwaaien ze weer met hun palmtakken en zingen: 'Hosanna! Hosanna!' Zij mogen ook bij Jezus komen.

Als het avond wordt, gaat Jezus de stad uit naar een dorpje dat bij de Olijfberg ligt. Daar in Betanië overnacht hij bij vrienden.

De muntjes van de vrouw en de munt van de keizer

De volgende morgen komt Jezus terug. Zijn leerlingen zijn bij hem. Ze gaan op het voorplein van de tempel zitten, dicht bij een grote kist, een soort collectebus. Er komen veel mensen voorbij die er wat geld in gooien, meestal een koperen munt.

‘Kijk eens’, zegt Judas, ‘die koopman deed er een zilverstuk in!’

Even later komt er een arme oude vrouw aan die er ook iets in wil doen, maar ze gaat gauw opzij voor een deftige rijke man. Terwijl hij een goudstuk boven de kist houdt, spreekt hij luid een lang gebed uit. Dan laat hij het goudstuk rinkelend door de gleuf vallen. Voldaan keert hij zich om en loopt door naar de tempel.

‘Een goudstuk!’ fluistert Judas. ‘Die man heeft er veel voor over!’

De arme vrouw gooit twee kleine koperen muntjes in de kist en loopt dan haastig weg. Het lijkt alsof ze zich ervoor schaamt dat ze er zo weinig in doet.

Jezus zegt tegen zijn leerlingen: ‘De rijke man gooide er een goudstuk in en deze vrouw twee kleine koperen muntjes. Wie heeft het meeste gegeven?’

‘Die rijke man natuurlijk’, zegt Judas meteen. Hij begrijpt niet waarom Jezus zo’n gemakkelijke vraag stelt.

‘Nee’, zegt Jezus, ‘de rijke man gaf maar een klein deel van zijn rijkdom. Hij hield nog heel veel over. Maar de vrouw gaf alles wat ze had. Ze gaf het geld dat ze nodig had om brood te kopen. Daarom heeft zij het meeste gegeven.’

Dan staat Jezus op en gaat naar een rustige plek in de zuilengang. Daar komen al gauw veel mensen bij Jezus om van hem te leren. Er zijn ook een paar bijbelgeleerden bij. Ze zeggen: ‘Rabbi, wij weten dat u de mensen leert wat God van ons wil. Wat zegt u ervan, mogen we belasting betalen aan de Romeinse keizer?’ Het is een lastige vraag waarmee ze Jezus in de val willen laten lopen.

Als Jezus zegt, dat ze wél belasting moeten betalen aan de keizer, dan zullen veel joden teleurgesteld zijn in hem. Zij verwachtten juist dat hij hen van de Romeinen zal bevrijden.

Antwoordt Jezus, dat ze géén belasting moeten betalen, dan vertellen zijn vijanden het aan de Romeinen. En die zullen hem dan gevangen nemen. Jezus kijkt de mannen aan. Hij doorziet hun valsheid. Hij weet dat ze hem willen vangen met deze strikvraag.

‘Laat mij eens een Romeinse munt zien,’ zegt Jezus.

Eén van de geleerden geeft een geldstuk aan Jezus. Die houdt de munt omhoog en vraagt: ‘Van wie is het hoofd dat erop staat?’

‘Van de Romeinse keizer,’ is het antwoord.

‘Wel, geef dan de munt maar terug aan de keizer,’ zegt Jezus terwijl hij de bijbelgeleerden doordringend aankijkt. Die lopen dus bij de tempel rond met afbeeldingen van de keizer op zak. Van de keizer die zich als een god laat vereren. Ze zijn zelf fout. In de Tien Woorden staat immers dat ze geen godenbeelden mogen dragen!

Jezus zegt: ‘Geef de keizer wat van de keizer is, maar geef aan God wat van God is.’ De bijbelgeleerden begrijpen wat Jezus bedoelt. Ze weten wat God van de mensen vraagt. Ze zeggen niets meer en gaan beschaamd weg.

Het grote geschenk

In de week voor het Paasfeest is Jezus elke dag bij de tempel waar veel mensen bij hem komen. 's Avonds gaat hij met zijn leerlingen naar Betanië, het dorp bij de Olijfberg. Daar eet en slaapt hij bij vrienden. In Betanië wonen twee zusters. De oudste heet Marta en de jongste heet Maria, net als de moeder van Jezus.

Op de eerste dag dat Jezus in Betanië was, had Marta Jezus uitgenodigd bij hen te komen eten.

Toen Jezus bij hen in huis was, vergat Maria alles om zich heen. Nu kon ze hem eindelijk de vragen stellen, waarover ze al zo lang had nagedacht. Over God en Zijn Koninkrijk. Terwijl Marta bezig was met het eten, zat Maria op de grond bij Jezus en luisterde naar hem. Maar ineens stond Marta naast haar. Ze zei tegen Jezus: 'Rabbi, trekt u zich er niets van aan dat mijn zuster me helemaal niet helpt? Ze zit hier maar terwijl ik druk bezig ben. Waarom zegt u niet, dat ze mij moet helpen?'

Maria schrok. Ze had helemaal niet meer aan het eten gedacht. Wat schaamde ze zich. Zou Jezus haar bestraffen? Vlug stond ze op en wilde naar de keuken gaan.

Maar Jezus zei: 'Marta, Marta, waar maak jij je zo druk om?' Jezus liep naar de keuken en zei: 'Kijk eens, waarom heb je zoveel klaargemaakt, terwijl er zo weinig nodig is? Eigenlijk is er nú maar één ding echt belangrijk: dat is het Koninkrijk van God. Dat heeft Maria gezien.' Marta begreep wat Jezus bedoelde. En na de maaltijd luisterde ze ook naar Jezus.

Het is nu twee dagen voor het Paasfeest. Maria is alleen thuis. Marta is in het huis van een man die Simon heet, want vanavond zal Jezus daar met zijn leerlingen eten. Simon heeft Marta gevraagd om te helpen. Maria heeft veel nagedacht over alles wat Jezus vertelde. Ze heeft in het dorp gehoord wat er in Jeruzalem gebeurt. Er zijn veel mensen die verwachten, dat Jezus de koning van Israël zal worden en dat hij het volk zal bevrijden van de Romeinen. Maar Maria denkt dat Jezus dat niet zal doen. Ze heeft goed naar hem geluisterd. Nu is ze bang dat veel mensen teleurgesteld zullen zijn.

Ze heeft ook gehoord, dat de leiders van de tempel boos zijn omdat Jezus de handelaars van het tempelplein heeft verjaagd. Deze priesters zeggen: 'Jezus heeft niet het recht zoiets te doen. Wij zijn hier de baas!' Jezus heeft veel vrienden, maar hij heeft ook vijanden die hem gevangen willen laten nemen. Wat zal er dan met Jezus gebeuren? Voor Maria is Jezus 'de koning van de vrede'. Dat zou ze hem zo graag willen zeggen. Maar hoe? Ineens weet ze wat ze kan doen. Ze zal Jezus het kostbaarste geven wat ze bezit. Dat is een klein kruikje mirre. Het is kostbare zalfolie die ze altijd wilde bewaren voor een bijzondere gebeurtenis.

Even later loopt Maria door het dorp naar het huis van Simon. De deur staat open en Maria ziet Jezus aan tafel zitten. De leerlingen praten met elkaar en merken eerst niet dat Maria binnenkomt.

Stil gaat ze achter Jezus staan en giet de zalfolie over zijn hoofd. Net zoals David tot koning werd gezalfd, zo zalft Maria Jezus tot de koning van de vrede.

De heerlijke geur verspreidt zich door de kamer. Verbaasd kijken de leerlingen op en zien wat er gebeurt. Ze weten dat zo'n kruikje mirre heel veel geld kost. Judas zegt: 'Wat een geldverspilling! Deze mirre had Maria beter voor veel geld kunnen verkopen. En dat had ze dan aan de armen kunnen geven.'

Maar Jezus zegt: 'Waarom praten jullie zo over Maria? Begrijpen jullie dan niet waarom ze dit heeft gedaan? Er zullen altijd arme mensen zijn aan wie jullie iets kunnen geven. Maar ik zal niet altijd bij jullie zijn. Maria heeft het begrepen. En overal waar later gesproken wordt over de blijde boodschap van het Koninkrijk van God, daar zal ook verteld worden wat Maria voor mij gedaan heeft.'

Maria loopt naar huis met haar lege kruikje. Ze is blij dat Jezus haar geschenk heeft aangenomen.

De laatste maaltijd met Jezus

Het is de eerste dag van het Paasfeest. Vanavond zal in Jeruzalem in alle huizen de paasmaaltijd gevierd worden. De mensen, die hiervoor naar Jeruzalem zijn gekomen, mogen hun paasmaal eten bij familie of vrienden of bij anderen die een kamer in hun huis over hebben. Jezus is elke avond naar de Olijfberg gegaan om daar te overnachten. In Jeruzalem heeft hij niet alleen vrienden, maar ook vijanden. Hij weet, dat die hem gevangen willen nemen wanneer het donker is en er niet veel mensen bij hem zijn. Daarom heeft Jezus in het geheim met een vriend in Jeruzalem afgesproken, dat hij in het huis van die vriend het paasmaal zal eten. Zelfs de leerlingen weten nog niet waar ze die avond met Jezus zullen zijn.

Maar nu vragen Petrus en Johannes: 'Waar moeten wij de paasmaaltijd klaarmaken?'

Jezus antwoordt: 'Als jullie naar de stad gaan, zullen jullie een man zien, die een kruik met water draagt. Loop hem achterna, ook als hij een huis binnengaat. Aan de eigenaar van dat huis moeten jullie vragen: "Waar is de kamer waar onze rabbi met zijn leerlingen de paasmaaltijd kan vieren?" Hij zal jullie dan een grote kamer op de bovenverdieping van zijn huis laten zien. Maak daar alles voor ons klaar.'

Petrus en Johannes gaan op weg. Voordat ze de stad binnengaan, rusten ze uit bij de bron waar vrouwen water komen halen. Ze zien ook een man met een kruik uit de poort van de stad komen. 'Daar is hij!' fluistert Johannes. De man haalt water uit de bron en gaat weer naar de stad. Petrus en Johannes volgen hem en vinden zo het huis waar ze moeten zijn. De vriend van Jezus heeft al klaargezet wat ze nodig hebben.

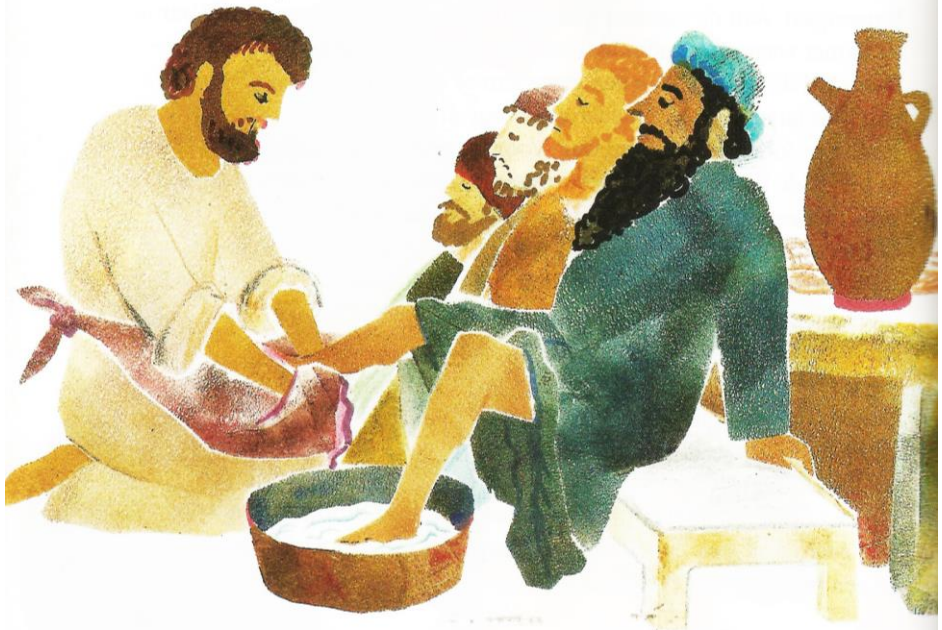
Er staat een lange tafel met banken er omheen waarop kleden en kussens liggen. Want bij de paasmaaltijd gaan ze niet gewoon aan tafel zitten. Iedereen gaat dan met de linkerarm leunend op de tafel feestelijk aanliggen.

Op de tafel staan olielampjes, een schaal voor het brood en een kruik met een beker voor de wijn. Bij de deur staat een grote kruik met water en een waskom met een handdoek.

Petrus en Johannes gaan naar de markt om inkopen te doen. Als het avond wordt en Jezus met de andere leerlingen binnenkomt, staat alles klaar. De olielampjes verspreiden een zacht licht.

Bij de deur doen ze hun sandalen uit. Maar er is geen knecht die hen de voeten wast, zoals dat de gewoonte is voordat men aan tafel gaat. De leerlingen wachten erop, dat Jezus zal zeggen wie van hen nu het werk van een knecht moet doen.

Maar Jezus zegt niets. Hij gaat zitten. Dan zoeken de leerlingen ook gauw een plaats zo dicht mogelijk bij Jezus. Bij zo'n feestmaaltijd hoort de belangrijkste naast Jezus te zitten, denken ze. Maar wie is dat? Jezus heeft nooit gezegd wie de eerste van zijn leerlingen is. Nu hebben ze er onenigheid over totdat op de tempelberg op trompetten wordt geblazen. Dat is het teken dat de eerste drie sterren aan de hemel zijn verschenen en dat iedereen in Jeruzalem nu met de paasmaaltijd kan beginnen.

Maar Jezus staat op. Hij doet zijn mantel uit en gaat naar de deur. Daar bindt hij de handdoek om zijn middel en giet water uit de kruik in de kom. Daarmee wast hij de voeten van zijn leerlingen en droogt ze met de doek af.

De leerlingen zijn geschrokken. Ze schamen zich. Nu doet Jezus het werk van een knecht, dat zij niet wilden doen. Als Petrus aan de beurt is, zegt hij: 'Ik wil niet dat je mij de voeten wast!'

Jezus zegt: 'Je begrijpt het nu nog niet Petrus, maar als ik jou de voeten niet was, zul je niet bij mij horen.'

Als Jezus weer aan tafel zit, giet hij wijn in de beker en spreekt een dankgebed uit. Dan laat hij de beker met wijn rondgaan, en zijn leerlingen drinken om de beurt uit dezelfde beker. Daardoor voelen ze dat ze bij elkaar en bij Jezus horen.

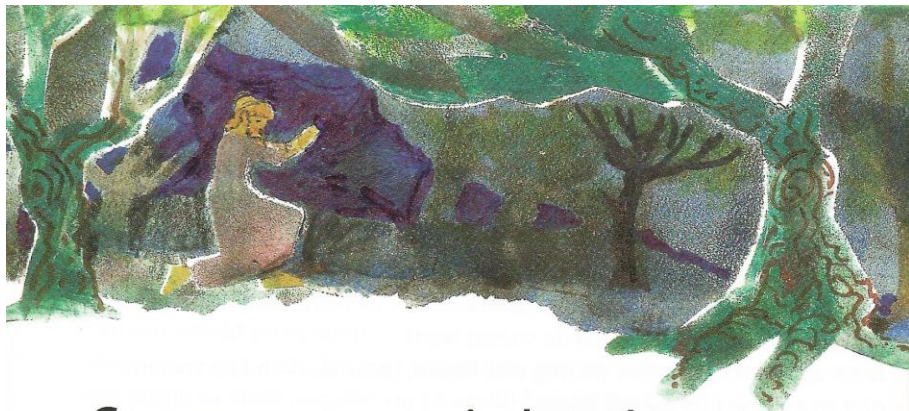
Jezus vertelt het oude verhaal over de bevrijding uit Egypte zoals dat elk jaar bij de paasviering wordt gedaan. Daarna zegt hij: 'Wij leven nu in het beloofde land en drinken wijn van de druiven die hier groeien. Toch zijn we niet echt vrij. Mensen die machtig willen zijn, spelen de baas over ons volk. Maar ook onder ons wil ieder de eerste zijn, de belangrijkste.'

In het Koninkrijk van God is het anders. Daar is niemand de baas over een ander. Daar is geen knecht die de anderen de voeten wast. Daar doen mensen dit uit liefde voor elkaar.'

Jezus neemt een brood, breekt het in stukken en deelt die uit aan zijn vrienden. 'Ik zal niet lang meer bij jullie zijn', zegt hij, 'maar als jullie bij elkaar komen om samen brood te delen, denk dan aan mij en aan mijn woorden.'

Daarna schenkt Jezus wijn in de beker en hij zegt: 'Ik wil mijn leven geven voor mijn vrienden. Jullie zijn mijn vrienden als jullie doen wat ik jullie heb geleerd.' Dan laat hij de beker weer rondgaan en om de beurt drinken zijn leerlingen eruit.

Het is deze keer geen vrolijke paasmaaltijd. Het is voor Jezus niet meer veilig in Jeruzalem. Nadat ze nog een paaslied hebben gezongen, gaat Jezus met zijn vrienden naar de Olijfberg om daar te overnachten.

Gevangen genomen in de nacht

Het is stil in de straten van Jeruzalem. Overal in de huizen branden de olielampjes en wordt de paasmaaltijd gevierd. De mensen zijn vrolijk en zingen liederen.

Jezus en zijn vrienden lopen zwijgend door de poort de stad uit en gaan de Olijfberg op. Judas is er niet meer bij. Hij is weggegaan. Petrus loopt naast Jezus. Hij is ongerust. Wat zal er gebeuren? Waar is Judas naar toe gegaan? Petrus vertrouwt het niet. Laat Judas Jezus in de steek nu het gevaarlijk wordt?

‘Waarom is Judas weggegaan?’ vraagt Petrus.

‘Vannacht zullen jullie me allemaal in de steek laten, Petrus,’ zegt Jezus bedroefd.

‘O, nee!’ roept Petrus uit. ‘Dat zal ik nooit doen. Ik zal altijd bij je blijven!’

‘Nog deze nacht, Petrus, vóór het kraaien van de haan, zul je drie keer zeggen, dat je mij niet kent. Je zult me drie keer verloochenen.’

‘Al moet ik met je sterven, ik zal je nooit verloochenen!’ zegt Petrus.

Intussen komen ze bij een olijfboomgaard die Getsémané heet.

‘Blijf hier maar wachten,’ zegt Jezus, ‘ik ga in deze tuin bidden.’ Petrus,

Jakobus en Johannes lopen met Jezus mee en gaan onder een olijfboom zitten. Petrus ziet dat Jezus bedroefd en angstig neerknielt om te bidden. Jakobus en Johannes vallen van vermoeidheid in slaap. Petrus wil wakker blijven en met Jezus bidden. Maar even later valt hij in slaap.

Midden in de nacht schrikt hij wakker. Jezus staat bij hen en zegt: ‘Het is zover. Sta op!’

Petrus springt op en ziet het licht van fakkels tussen de bomen dichterbij

komen. In paniek kijkt hij naar Jezus, maar die is nu heel rustig. De andere leerlingen zijn ook wakker geworden en gaan om Jezus heen staan.

Petrus denkt: we mogen Jezus niet gevangen laten nemen. We moeten hem verdedigen. Maar de tempelpolitie komt op hen af met een grote bende mannen die zwaarden en knuppels dragen. En ... Judas loopt voorop. Hij gaat naar Jezus toe en zegt: 'Dag, Rabbi!' En hij geeft hem een kus.

'Mijn vriend, ben je daarvoor hier gekomen?' vraagt Jezus. En tegen de gewapende bende zegt hij: 'Het lijkt wel of jullie een gevaarlijke misdadiger gevangen moeten nemen. Met zwaarden en knuppels komen jullie me hier zoeken, terwijl ik elke dag in de tempel was. Durfden jullie me toen niet gevangen te nemen?'

De mannen van de tempelpolitie geven geen antwoord. Ze grijpen Jezus vast en ze binden zijn handen met een touw op zijn rug. Petrus ziet dat de andere leerlingen wegvluchten in de duisternis. Hij wordt ineens doodsbang en vlucht ook weg. Maar even later schaamt hij zich voor zijn lafheid en op een afstand volgt hij Jezus de Olijfberg af naar Jeruzalem. Hij ziet, dat Jezus in het huis van de hogepriester wordt gebracht.

Op de binnenplaats van het huis maken de knechten van de hogepriester een vuur, want het is koud. Petrus gaat ook bij het vuur zitten om zich te warmen. Maar een dienstmeisje komt naar hem toe en zegt: 'Jij was ook bij die man die gevangen is genomen!'

Geschrokken zegt Petrus haastig: 'Nee hoor, ik begrijp niet hoe je dat kunt zeggen!' Hij staat op en loopt naar de uitgang, maar daar herkent een ander dienstmeisje hem ook. Ze wijst naar Petrus en zegt tegen de mannen die daar staan: 'Dat is een vriend van Jezus.'

'Ik ken hem helemaal niet!' roept Petrus uit.

De mannen zeggen: 'O ja, je hoort vast wel bij hem. Je komt ook uit Galilea. Het is duidelijk aan je uitspraak te horen.'

'Toch ken ik hem niet', zegt Petrus nog eens en loopt vlug naar buiten. De nacht is bijna voorbij. Aan de horizon begint het licht te worden en Petrus hoort in de verte een haan kraaien. Ineens herinnert hij zich wat Jezus heeft gezegd. Ja, hij heeft net als de andere leerlingen Jezus in de steek gelaten. En nu heeft hij hem ook nog drie keer verloochend. Petrus kruipt weg achter een paar struiken en barst in tranen uit.

Is alles nu voorbij?

Waar is Judas gebleven? Hij is achter de bende aan gegaan, die Jezus bij de hogepriester heeft gebracht. Op een donkere plaats wacht hij nu af wat er gaat gebeuren.

Langzamerhand wordt het licht. Het wordt morgen. Dan gaat de grote deur van het huis open en Judas ziet, dat Jezus geboeid wordt weggevoerd. Hij hoort een knecht van de hogepriester zeggen: 'Jezus wordt naar Pilatus gebracht.'

Pilatus is de Romeinse stadhouder die ervoor moet zorgen dat de joden niet in opstand komen tegen de Romeinse keizer.

Een andere knecht zegt: 'Jezus wordt ervan beschuldigd, dat hij heeft gezegd: "Ik ben de koning van de joden". Daarom zal Pilatus hem wel als een opstandeling laten doden.'

Judas schrikt. Hij weet wat dat betekent. Wie in opstand komt tegen de Romeinse keizer wordt aan een houten kruis opgehangen om zo te sterven. Zal dat nu met Jezus gebeuren? Maar dat wilde Judas niet! Waarom heeft hij Jezus dan verraden en gevangen laten nemen? Heeft hij het gedaan omdat hij hoopte, dat Jezus dan zou laten zien wie hij is? Dat hij (de koning is die het volk verwacht? Geloofde Judas, dat God Jezus dan wel zou helpen tegen zijn vijanden? En dat hij daarna de Romeinen zou verjagen?

Niemand weet waarom Judas Jezus heeft verraden. Maar nu heeft hij verschrikkelijk veel spijt. Zo erg, dat hij niet meer verder wil leven. Hij doodt zichzelf.

De andere leerlingen durven zich niet te laten zien. Ze zijn bang dat ze ook gevangen genomen zullen worden. Maar er zijn veel volgelingen van Jezus, die naar de Romeinse burcht gaan waar Jezus door Pilatus wordt veroordeeld. En als Jezus door Romeinse soldaten naar een heuvel buiten de stad wordt gebracht om daar gedood te worden, loopt een grote menigte er achteraan.

Maria Magdalena is er ook bij met twee andere vrouwen uit Galilea. Toen Jezus naar Jeruzalem ging, zijn ze meegegaan. Ze zijn bezorgd en angstig. Wat zouden ze Jezus graag willen helpen. Maar ze worden weggejaagd door de Romeinse soldaten.

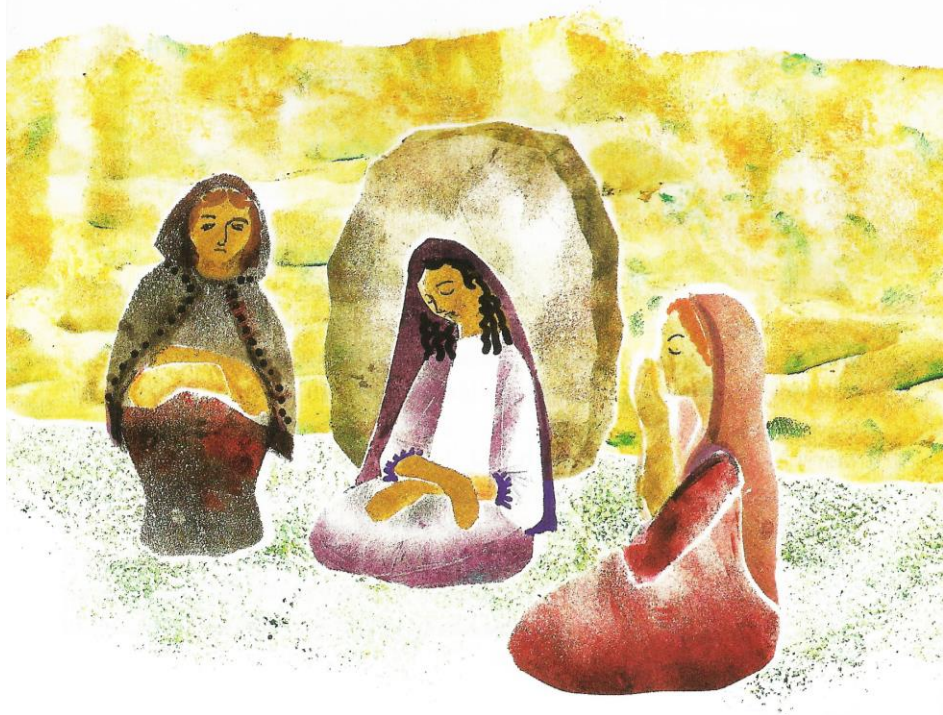
Toch blijven ze zo dicht mogelijk bij Jezus.

Even later zien ze hoe op de heuvel, die Golgota heet, drie houten kruisen worden opgezet. Tegelijk met twee rovers wordt Jezus aan een kruis gehangen. De vrouwen beven van ontzetting, en als Jezus sterft vallen ze huilend neer op de grond.

Jozef van Arimatéa die een vriend van Jezus is, heeft een tuin niet ver van Golgota. Hij heeft van Pilatus toestemming gekregen om Jezus in zijn tuin te begraven. Samen met een andere vriend haalt hij het lichaam van Jezus voorzichtig van het kruis. Ze wikkelen hem in een laken en dragen hem naar de tuin.

Maria Magdalena en de andere vrouwen gaan mee. In de tuin is in een rots een nieuw graf uitgehakt. Daar legt Jozef het lichaam van Jezus in. Daarna rollen de mannen een grote ronde steen voor het graf en gaan naar huis.

De vrouwen blijven bedroefd bij het graf zitten totdat het donker wordt. Jezus is dood en begraven. Is nu alles voorbij?

Paasmorgen

Het is nog stil in Jeruzalem, want het is vroeg in de morgen. In een donkere kamer zitten de leerlingen van Jezus bij elkaar. Zwijgend eten ze hun brood. De plaats waar Jezus een paar dagen geleden nog zat, is leeg.

Jezus is gevangen genomen. En zijn leerlingen, zijn vrienden, zijn gevlucht. Ze hebben Jezus in de steek gelaten.

Nu is Jezus dood. Zijn lichaam ligt in een rotsgraf in een tuin buiten Jeruzalem.

De leerlingen zijn wanhopig. Wat moeten ze doen zonder Jezus? Ze zijn ook teleurgesteld. Ze hadden gehoopt dat met Jezus alles anders zou worden in hun leven. Dat met Jezus het Koninkrijk van God zou komen.

Nu is alles voorbij. Jezus is dood. Er is geen hoop meer.

Maar opeens vliegt de deur open. Maria Magdalena en twee andere vrouwen komen opgewonden binnen. De leerlingen schrikken. Wat is er nu weer gebeurd?

‘We zijn bij het graf van Jezus geweest’, zegt Maria Magdalena, ‘maar hij was er niet meer!’

‘Wat!’ roept Petrus uit terwijl hij opspringt. ‘Hoe kan dat?’

‘Er was een engel die zei: “Je moet Jezus hier niet zoeken. Hij is hier niet. Zoek hem bij de levenden!”’

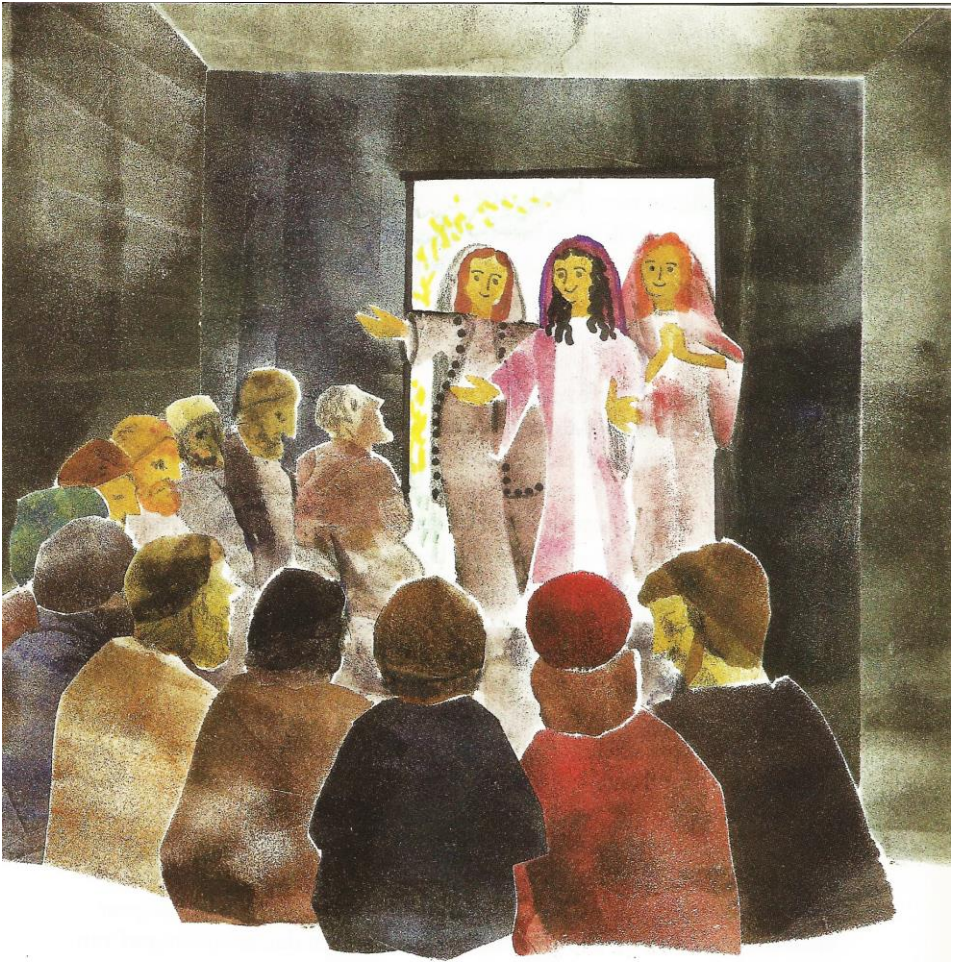
‘Dat kan niet’, zegt Thomas. ‘Jezus is dood!’

‘Nee, ik geloof dat Jezus leeft!’ zegt Maria Magdalena. ‘Jullie moeten niet in deze donkere kamer blijven zitten. De engel zei: “Zeg tegen Petrus en zijn vrienden: ga naar Galilea. Daar zullen jullie zien dat Jezus leeft!”’

‘Allemaal kletspraat!’ zegt Thomas. ‘Jezus is dood en daarmee is alles afgelopen.’

Maria Magdalena schudt haar hoofd. ‘Het is niet voorbij wat met Jezus is begonnen. Weet je nog wat Jezus vertelde over het mosterdzaadje?’

Daar moest ik aan denken toen ik in de tuin bij het graf was. Ik stond bij een boom en ineens hoorde ik Jezus weer zeggen: “Een mosterdzaadje is het kleinste van alle zaadjes. Zo’n zaadje lijkt dood, maar als het in de aarde valt, kan er nieuw leven uit groeien,

een nieuw plantje en dat plantje kan een boom worden.”

‘Ja’, zegt Johannes, ‘zo is het ook met het Koninkrijk van God. Jezus is in Galilea begonnen daarover te vertellen aan de mensen. Nu moeten wij ermee doorgaan.’

‘Dan is het niet afgelopen met de dood van Jezus’, zegt Petrus.

Ze herinneren zich nu weer wat Jezus hen heeft geleerd, de verhalen die hij heeft verteld en wat hij voor zieke en verdrietige mensen heeft gedaan. Ze praten er met elkaar over en dan is het alsof Jezus weer bij hen is. Ze krijgen weer nieuwe moed en ze gaan naar buiten, naar het licht!

Kinderen lezen en horen graag bijbelse verhalen, maar elke tijd vraagt om een eigen manier om de verhalen door te geven.

Baukje Offringa verstaat de kunst levendig en creatief te vertellen en daarbij tegelijk de kern van de verhalen aan kinderen duidelijk te maken. Deze *kinderbijbel* bevat een groot aantal verhalen uit het Oude en Nieuwe Testament. De vertellingen brengen de wereld waarin de verhalen ontstonden opnieuw tot leven.

Lika Tov, die in Jeruzalem woont, maakte de kleurige en originele illustraties die de sfeer van het bijbelse land oproepen.

De verhalen zijn geschreven voor kinderen van ongeveer zeven tot twaalf jaar, maar zij weten ook jongeren en volwassenen te boeien.

Een monument van een kinderbijbel waar vele generaties met plezier en vertrouwen in zullen lezen en kijken. (*Kinderbijbelkrant*)

Baukje Offringa is theologe. Zij was vele jaren werkzaam in het godsdienstonderwijs en in het kerkelijke jeugdwerk. Van haar verschenen tevens de veelgebruikte bundels 'Groeien als een boom', 'De gouden sleutel' en 'Verhalen om nooit te vergeten'.

Meinema

NUGI 214

ISBN 90-211-3595-7

9 789021 135953